

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudkyně Mgr. Věry Jachurové a soudce Mgr. Marka Zimy v právní věci

žalobce: **Z. K.**
bytem XXX
zastoupený advokátem Mgr. Viktorem Klímou
se sídlem Melantrichova 477/20, Praha 1

proti

žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25.1.2019 č.j. MHMP 180041/2019

takto:

- I. Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 25.1.2019, č.j. MHMP 180041/2019 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 19 456 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce advokáta Mgr. Viktora Klímy.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl pro opožděnost žalobcovu odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 22 (dále též jen „stavební úřad“) ze dne 10.5.2012, č.j. P22 1949/2012

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

OV 04 (dále jen „prvostupňové územní rozhodnutí“), jímž bylo podle § 79 a § 92 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“) rozhodnuto o umístění stavby „Přepojení ČS Uhřetěves IV a XIX, Praha 22“ na pozemcích parc. č. X, X, X, X a X, vše v katastrálním území X, v ulici X v X.

2. Z obsahu správního spisu vyplývá, že dne 13.2.2012 podal žadatel, jímž bylo Hlavní město Praha zastoupené Pražskou vodohospodářskou společností, a.s., žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby „Přepojení ČS Uhřetěves IV a XIX, Praha 22“ (dále také „stavební záměr“). Stavba měla být přepojením odvodu splaškových vod z rozsáhlého území části Praha 22 do povodí ústřední čistírny odpadních vod v Tróji prostřednictvím připravovaného výtlaku „Splašková kanalizace -výtlak 2xPE 315 Pitkovice-Horní Měcholupy“; dále šlo o rozšíření akumulčních prostor stávajících čerpacích stanic odpadních vod XIX a IV. Vzhledem k tomu, že pro dané území byl vydán územní plán (Územní plán sídelního útvaru hl. m. Prahy), bylo oznámení o zahájení územního řízení a další úkony v řízení doručovány žadateli, obci a jednotlivých orgánům jednotlivě a účastníkům řízení uvedeným v § 85 odst. 2 stavebního zákona veřejnou vyhláškou. Prvostupňové územní rozhodnutí bylo vyvěšeno na úřední desce stavebního úřadu od 11.5.2012 do 28.5.2012.
3. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce dne 27.5.2013 odvolání, které doplnil dne 28.5.2013. V odvolání uvedl, že je vlastníkem 48 pozemků v katastrálním území X, přes které teče strouha „potok - vodní tok Dobrá Voda“, do něhož vtékají odpadní vody ze zasakovacího příkopu neznámého původu, který vede od budovy čerpací stanice odpadních vod IV v ulici X v X. Čerpací stanice je s příkopem fakticky propojena přepadem. Dle žalobce realizací stavebního záměru hrozí zvýšení přítoku znečištěné splaškové vody na jím vlastněné pozemky v k. ú. X. Stavební úřad posoudil odvolání jako nepřipustné a postoupil jej žalovanému podle § 88 odst. 1 správního řádu, aniž by prováděl úkony podle § 86 odst. 2 správního řádu. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobci nenáleží postavení účastníka řízení, a proto jeho odvolání rozhodnutím ze dne 19.8.2013 č.j. MHMP 869027/2013. zamítl jako nepřipustné. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce u Městského soudu správní žalobu. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 16.11.2017 č.j. 6 A 174/2013 - 32 zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 19.8.2013 č.j. MHMP 869027/2013 a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, neboť dospěl k závěru, že žalobci v územním řízení náleželo postavení účastníka řízení ve smyslu § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona. V odůvodnění zrušovacího rozsudku soud vyložil, že žalobce splnil obě podmínky účastenství, neboť je vlastníkem sousedního pozemku a oprávněně tvrdil možnost přímého dotčení svého vlastnického práva spočívajícího v odtoku splaškové vody z čerpací stanice IV zasakovacím příkopem.
4. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že z důvodu vázanosti právním názorem vysloveným Městským soudem v Praze ve zrušovacím rozsudku ze dne 16.11.2017 č.j. 6 A 174/2013 - 32 v souladu s § 92 odst. 2 správního řádu vrátil věc stavebnímu úřadu k provedení úkonů podle § 86 odst. 2 správního řádu. Poté, co tyto úkony stavební úřad provedl, předložil odvolání znovu žalovanému. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí nezabýval odvoláním věcně, nýbrž ho jako opožděné zamítl. Vyšel ze zjištění, že oznámení o zahájení územního řízení i prvostupňové územní rozhodnutí byly v souladu s § 87 odst. 1 stavebního zákona doručovány účastníkům

uvedeným v § 85 odst. 2 stavebního zákona veřejnou vyhláškou. Z rozdělovníku obou písemností vydaných v územním řízení je nepochybné, že tyto písemnosti byly doručeny účastníkům řízení uvedeným v § 85 odst. 2 stavebního zákona, tj. i žalobci, a to vyvěšením na úřední desce Úřadu městské části Praha 22. Podle § 25 odst. 2 správního řádu se písemnost vyvěsí na úřední desce správního orgánu, který písemnost doručuje. Vzhledem k tomu, že se stavební záměr nachází jen na pozemcích v k. ú. X, které spadá pod Městskou část Praha 22, bylo třeba vyvěsit prvostupňové územní rozhodnutí pouze na úřední desce Úřadu městské části Praha 22 a nikoli na úřední desce Úřadu městské části Praha – Křeslice, jak tvrdí žalobce v odvolání. Na tom nic nemění ani fakt, že projednávaným záměrem mohou být pozemky v k. ú. X dotčeny. Z výše uvedených důvodů dospěl žalovaný k závěru, že žalobci bylo prvostupňové územní rozhodnutí doručeno veřejnou vyhláškou, a to dnem svěšení z úřední desky (sobota 26.5.2012). S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 13.3.2014 sp. zn. 6 As 55/2013 nebo rozsudek ze dne 25.6.2014 sp. zn. 2 As 60/2014) žalovaný konstatoval, že k doručení veřejnou vyhláškou může dojít i v den pracovního klidu, neboť plynutí času spojené s vyvěšením veřejné vyhlášky není svou povahou lhůtou, se kterou by byl spojen požadavek učinění úkonu účastníkem, nýbrž dobou. Podal-li žalobce odvolání dne 27.5.2013, podal jej zjevně opožděně, neboť patnáctidenní lhůta pro podání odvolání skončila v pondělí 11.6.2012. Pro úplnost žalovaný konstatoval, že i kdyby nebylo prvostupňové územní rozhodnutí žalobci oznámeno, bylo by odvolání i tak opožděné. Prvostupňové územní rozhodnutí bylo účastníkům doručeno veřejnou vyhláškou dne 26.5.2012, a roční objektivní lhůta stanovená v § 84 odst. 1 správního řádu tedy skončila dnem 26.5.2013. Žalobce však podal odvolání 27.5.2013, tj. jeden den po skončení této lhůty.

5. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce shrnul dosavadní průběh řízení a poté namítl, že pochybení žalovaného spatřuje nejen v absenci skutkového a právního posouzení celé věci, ale zejména v zásadních procesních pochybeních žalovaného i stavebního úřadu. Zdůraznil, že podle zrušovacího rozsudku ze dne 16.11.2017, č.j. 6 A 174/2013-32 měl být účastníkem územního řízení, neboť naplnil obě podmínky stanovené v § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona. Žalobce je současně účastníkem i podle § 27 odst. 2 správního řádu, protože v souladu s tímto ustanovením může být (územním) rozhodnutím přímo dotčen ve svých právech nebo povinnostech. Zahájení územního řízení i prvostupňové územní rozhodnutí tedy dle žalobce mělo být oznámeno vyvěšením i na úřední desce Úřadu městské části Praha – Křeslice. Žalobce by díky tomu bezesporu podal odvolání dříve, než nakonec učinil.
6. Žalobce má za to, že se na něj vztahují lhůty uvedené v § 84 odst. 1 správního řádu, podle něhož „osoba, která byla účastníkem, ale rozhodnutí jí nebylo správním orgánem oznámeno, může podat odvolání do 30 dnů ode dne, kdy se o vydání rozhodnutí a řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, dozvěděla, nejpozději však do 1 roku ode dne, kdy bylo rozhodnutí oznámeno poslednímu z účastníků, kterým ho správní orgán byl oznámil (...)“ Všem účastníkům řízení, jakož i žalobci, bylo prvostupňové územní rozhodnutí oznámeno, resp. doručeno veřejnou vyhláškou shodně dne 26.5.2012. Jednoroční objektivní lhůta k uplatnění práva na odvolání začala běžet dnem 27.5.2012, a skončila by tedy dnem 26.5.2013. Jelikož se prokazatelně jedná o lhůtu, ne o dobu, a tento den připadl na neděli, postupuje se podle § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu, podle něhož

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

platí, že: „případne-li konec lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší příští pracovní den(...)“ Posledním dnem k podání odvolání tak bylo pondělí 27.5.2013, tj. den, kdy bylo odvolání žalobcem podáno. V souladu s výše uvedeným ustanovením bylo tedy odvolání podáno včas.

7. Žalobce dále namítl, že žalovaný jednal v rozporu se závazným právním názorem vyjádřeným ve zrušovacím rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16.11.2017, č.j. 6 A 174/2013-32. Nejenže napadeným rozsudkem chybně zamítl žalobcovo odvolání jako opožděné, navíc jednoznačně pochybil, když se znovu zabýval otázkou přípustnosti žalobcova odvolání, ačkoliv tato otázka již byla definitivně vyřešena zmíněným zrušovacím rozsudkem. Právním názorem soudu byl žalovaný jako odvolací správní orgán vázán, přesto však rozhodl v přímém rozporu s ním. V této souvislosti žalobce odkázal na jiné, dle jeho názoru správné rozhodnutí žalovaného ze dne 12.10.2018 č.j. MHMP 1552841/2018, jímž žalovaný zrušil prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu – povolení stavby vodního díla „Přepojení ČS Uhříněves IV a XIX, Praha 22“) a věc vrátil stavebnímu úřadu k novému projednání. Dle názoru žalobce měl žalovaný takto postupovat i v nyní projednávané věci, což však neučinil. V napadeném rozhodnutí jednal i proti svému vlastnímu dříve vyřčenému právnímu názoru. V přípisu o vrácení předkladu odvolání ze dne 14.2.2018 totiž konstatoval svou vázanost názorem Městského soudu v Praze a souhlasil i s přípustností a včasností podaného odvolání, když uvedl následující: *„Odvolací správní orgán je vázán vysloveným právním názorem soudu, že „odvolatel měl být účastníkem předmětného územního řízení“, a posuzuje odvolání jako přípustné. Odvolání je zároveň ve smyslu ust. § 84 odst. 1 správního řádu posouzeno jako včasné, protože bylo uplatněno v objektivní zákonné lhůtě 1 rok (pondělí 27.5.2013) ode dne, kdy bylo rozhodnutí oznámeno poslednímu z účastníků řízení (26.5.2012 veřejnou vyhláškou).“*
8. Závěrem žalobce namítl, že žalovaný se nevypořádal se všemi jeho odvolacími námitkami a před vydáním rozhodnutí jej nepoučil o právu seznámit se s podklady rozhodnutí.
9. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že záměr, k němuž se vztahovalo prvostupňové územní rozhodnutí, se nachází výhradně na pozemcích v k. ú. X, a proto postačovalo vyvěsit písemnosti pouze na úřední desce Úřadu městské části Praha 22. Na tomto závěru nemění nic ani fakt, že předmětným záměrem mohou být dotčeny též pozemky v k. ú. X.
10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě souhlasil s tím, že odvolání žalobce bylo podáno v jednorroční lhůtě stanovené v § 84 odst. 1 správního řádu. V daném případě však toto ustanovení nelze aplikovat, protože žalobci bylo prvostupňové územní rozhodnutí doručeno veřejnou vyhláškou, tedy vyvěšením na úřední desce Úřadu městské části Praha 22 dne 26.5.2012.
11. Žalovaný popřel, že by jednal v rozporu se závazným právním názorem soudu vyjádřeným ve shora uvedeném zrušovacím rozsudku. V napadeném rozhodnutí naopak ve shodě s tímto rozsudkem konstatoval, že odvolání bylo podáno účastníkem řízení, a jedná se tedy o odvolání přípustné. V napadeném rozhodnutí se pak zabýval pouze otázkou včasnosti podaného odvolání.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

12. V podání ze dne 8.8.2019, kterým reagoval na vyjádření žalovaného k žalobě, žalobce zopakoval svůj názor, že prvostupňové územní rozhodnutí mělo být s ohledem na možnost dotčení pozemků v k. ú. X oznámeno vlastníkům těchto pozemků vyvěšením na úřední desce Úřadu městské části Praha – Křeslice. Protože se tak nestalo, byl žalobce, jakož i neurčitý okruh dalších osob, zkrácen na svých procesních právech účastníků řízení. Žalobce též poukázal na možný rozpor s ustanovením § 115 odst. 4 zákona č. 254/2001 Sb., vodního zákona, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vodní zákon“) spočívající v neoznámení prvostupňového rozhodnutí samotné Městské části Praha – Křeslice. Dne 10.4.2019 byl žalobci doručen rozsudek (poznámka soudu: ve skutečnosti se nejedná o rozsudek, ale o usnesení) Městského soudu v Praze ze dne 3.4.2019 č.j. 6 A 174/2013 – 42, ze kterého dle mínění žalobce plyne, že do 26.4.2019, kdy toto rozhodnutí dle žalobce nabylo v důsledku uplynutí lhůty pro podání kasační stížnosti právní moci, nebylo možné vydat v souladu se zákonem žádné územní rozhodnutí, jakož i navazující stavební povolení.
13. Žalobce dále zdůraznil, že Městský soud v Praze ve zrušovacím rozsudku ze dne 16.11.2017 č.j. 6 A 174/2013 – 32 vyslovil závazný názor, že žalobce je účastníkem řízení, a jeho odvolání tak bylo přípustné. Vzhledem k tomu, že včasnost podaného odvolání je jednou ze základních procesních podmínek, které musí být zkoumány za všech okolností z úřední povinnosti, není žalobci jasné, jak by mohl soud rozhodnout v jeho prospěch, kdyby dospěl k závěru, že odvolání nebylo podáno včas.
14. Při ústním jednání před soudem konaném dne 15.4.2021 účastníci setrvali na svých dosavadních procesních stanoviscích. Žalobce prostřednictvím svého zástupce odkázal na písemné vyhotovení žaloby a zdůraznil, že otázka včasnosti odvolání již byla předmětem řízení vedeného před Městským soudem v Praze pod sp. zn. 6 A 174/2013. Žalobce zopakoval, že dle jeho názoru mělo být územní rozhodnutí doručeno též vyvěšením na úřední desce Úřadu městské části Praha – Křeslice a dále poukázal na opravné usnesení soudu ze dne 3.4.2019, kterým byl opraven výrok rozsudku ze dne 16.11.2017 č.j. 6 A 174/2013 – 31. Dodal, že stavba byla nejen umístěna, ale i postavena a z její přepadové hráze odtékaly splašky na jeho pozemky. Žalobce trvá na tom, že odvolání proti územnímu rozhodnutí podal včas. Žalovaný při jednání před soudem odkázal na písemné vyjádření k žalobě a napadené rozhodnutí. Má i nadále za to, že žalobcovo odvolání bylo opožděné. Zrušovacím rozsudkem ze dne 16.11.2017 č.j. 6 A 174/2013 – 31 byla řešena jen otázka přípustnosti odvolání žalobce z hlediska jeho účastenství v územním řízení, nikoliv otázka včasnosti odvolání.
15. Při rozhodování ve věci samé vyšel soud zejména z následující právní úpravy:
16. Podle § 20 odst. 1 stavebního zákona ve znění účinném do 31.12.2012 písemnosti ve věcech územního plánování se v zákonem stanovených případech doručují veřejnou vyhláškou. Zveřejňuje-li se písemnost vyvěšením na více úředních deskách, považuje se za den vyvěšení den, ve kterém byla písemnost vyvěšena nejpozději. V případě potřeby se písemnost zveřejní i jiným způsobem v místě obvyklém.
17. Podle § 85 odst. 1 stavebního zákona ve znění účinném do 31.12.2012 účastníky územního řízení jsou
- a) žadatel,

b) obec, na jejímž území má být požadovaný záměr uskutečněn.

18. Podle § 85 odst. 2 stavebního zákona ve znění účinném do 31.12.2012 účastníky územního řízení dále jsou
- a) vlastník pozemku nebo stavby, na kterých má být požadovaný záměr uskutečněn, není-li sám žadatelem, nebo ten, kdo má jiné věcné právo k tomuto pozemku nebo stavbě, nejde-li o případ uvedený v písmenu d),
 - b) osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno,
 - c) osoby, o kterých tak stanoví zvláštní právní předpis,
 - d) společenství vlastníků jednotek podle zvláštního právního předpisu); v případě, že společenství vlastníků jednotek podle zvláštního právního předpisu nemá právní subjektivitu, vlastník, jehož spoluvlastnický podíl na společných částech domu činí více než jednu polovinu.
19. Podle § 92 odst. 3 stavebního zákona ve znění účinném do 31.12.2012 je-li v území vydán územní nebo regulační plán, doručuje se územní rozhodnutí účastníkům řízení uvedeným v § 85 odst. 1 a dotčeným orgánům jednotlivě. Účastníkům řízení uvedeným v § 85 odst. 2 se doručuje územní rozhodnutí veřejnou vyhláškou.
20. Podle § 92 odst. 5 stavebního zákona ve znění účinném do 31.12.2012 obsahové náležitosti jednotlivých druhů územních rozhodnutí stanoví prováděcí právní předpis.
21. Podle § 9 odst. 1 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, ve znění účinném do 28.3.2013, rozhodnutí o umístění stavby kromě obecných náležitostí rozhodnutí a náležitostí stanovených v § 92 stavebního zákona obsahuje
- a) druh a účel umísťované stavby,
 - b) parcelní čísla a druh pozemků podle katastru nemovitostí, na nichž se stavba umísťuje,
 - c) umístění stavby na pozemku, zejména vzdálenosti od hranic pozemku a sousedních staveb,
 - d) určení prostorového řešení stavby, zejména půdorysnou velikost, výšku a tvar a základní údaje o její kapacitě,
 - e) vymezení území dotčeného vlivy stavby.
22. Podle § 192 stavebního zákona na postupy a řízení se použijí ustanovení správního řádu, pokud tento zákon nestanoví jinak.
23. Podle § 25 odst. 2 správního řádu doručení veřejnou vyhláškou se provede tak, že se písemnost, popřípadě oznámení o možnosti převzít písemnost, vyvěsí na úřední desce správního orgánu, který písemnost doručuje; na písemnosti se vyznačí den vyvěšení. Písemnost nebo oznámení se zveřejní též způsobem umožňujícím dálkový přístup. Patnáctým dnem po vyvěšení se písemnost považuje za doručenou, byla-li v této lhůtě splněna i povinnost podle věty druhé.
24. Podle § 69 odst. 2 správního řádu v písemném vyhotovení rozhodnutí se uvedou jména a příjmení všech účastníků.

25. Podle § 84 odst. 1 správního řádu osoba, která byla účastníkem, ale rozhodnutí jí nebylo správním orgánem oznámeno, může podat odvolání do 30 dnů ode dne, kdy se o vydání rozhodnutí a řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, dozvěděla, nejpozději však do 1 roku ode dne, kdy bylo rozhodnutí oznámeno poslednímu z účastníků, kterým ho správní orgán byl oznámil; zmeškání úkonu nelze prominout. Ustanovení tohoto odstavce neplatí pro účastníky uvedené v § 27 odst. 1.
26. Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
27. Předně je třeba uvést, že stavební úřad postupoval v souladu se zákonem, jestliže účastníkům územního řízení uvedeným v § 85 odst. 2 stavebního zákona doručoval prvostupňové územní rozhodnutí veřejnou vyhláškou vyvěšenou (toliko) na úřední desce Úřadu městské části Praha 22. K doručování tohoto rozhodnutí také veřejnou vyhláškou vyvěšenou na úřední desce Úřadu městské části Praha – Křeslice nebyl důvod již proto, že umísťovaná stavba se nachází výlučně na pozemcích v k. ú. X. Podstatné je ale především to, že z právní úpravy týkající se způsobu doručování územního rozhodnutí, jež byla účinná ke dni vydání prvostupňového územního rozhodnutí, nevyplývala povinnost doručovat územní rozhodnutí účastníkům územního řízení uvedeným v § 85 odst. 2 stavebního zákona jiným způsobem než prostřednictvím veřejné vyhlášky vyvěšené na úřední desce toho správního orgánu, který písemnost doručuje. Tímto správním orgánem byl v projednávané věci odbor výstavby Úřadu městské části Praha 22, přičemž mezi stranami není sporu o tom, že veřejnou vyhláškou vyvěšenou na úřední desce tohoto správního orgánu bylo prvostupňové územní rozhodnutí doručováno.
28. Soud na tomto místě pro stručnost odkazuje na závěry obsažené v rozsudku ze dne 4.9.2015 č.j. 8 As 174/2014 – 30, jímž Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 9. 2014, čj. 30 A 58/2013 – 42 poté, co přisvědčil názoru krajského soudu, že „... požadavek plynoucí z argumentace stěžovatelů, tedy doručovat územní rozhodnutí vyvěšením veřejné vyhlášky nejen na úřední desce stavebního úřadu, který takové rozhodnutí vydal, ale též na úřední desce obecního úřadu, kde se nachází dotčená nemovitost, nemá oporu v zákoně.“ V témže rozhodnutí Nejvyšší správní soud srozumitelně vysvětlil též vztah mezi úpravou plynoucí z § 20 odst. 1 stavebního zákona a úpravou obsaženou v § 92 odst. 3 stavebního zákona, když dovodil, že „(u)stanovení § 20 odst. 1, ve znění účinném do 31. 12. 2012, totiž zjevně představuje obecnou úpravu, která připouští doručování některých písemností ve věcech územního plánování veřejnou vyhláškou, stanoví-li tak zákon. Ustanovení § 92 odst. 3 stavebního zákona pak představuje právě zákonem výslovně předpokládanou speciální úpravu, která na obecné ustanovení § 20 odst. 1 téhož zákona navazuje a předpokládá doručování písemností ve věcech územního plánování (zde územního rozhodnutí) veřejnou vyhláškou. Spor tedy v dané věci není možné stavět tak, zda měl stavební úřad postupovat podle § 20 odst. 1 či § 92 odst. 3 stavebního zákona, jak by mohlo plynout z vyjádření účastníků (resp. napadeného rozsudku krajského soudu), neboť citovaná ustanovení nejsou ve vzájemném rozporu. Naopak, speciální úprava obsažená v § 92 odst. 3 stavebního zákona (kterou v dané věci žalovaný i správní soud správně aplikoval) navazuje na obecnou úpravu plynoucí z § 20 odst. 1 citovaného zákona.“ Soud k tomu pro úplnost dodává, že ani ustanovení § 20 odst. 1 stavebního zákona nestanoví povinnost stavebního úřadu doručit územní rozhodnutí formou veřejné vyhlášky

vyvěšením nejen na své úřední desce, ale též na úřední desce obce (obecního úřadu), jejíhož území se takové rozhodnutí týká.

29. Žalobci nelze přisvědčit v tom, že je účastníkem územního řízení „i podle § 27 odst. 2 správního řádu.“ Úprava účastenství ve stavebním řízení obsažená v § 85 stavebního zákona je ve vztahu k vymezení účastníků správního řízení podle § 27 správního řádu úpravou speciální, která vylučuje aplikaci obecné úpravy.
30. K závěru, že žalobci náleží postavení účastníka předmětného územního řízení podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, dospěl Městský soud v Praze ve zrušovacím rozsudku ze dne 16.11.2017 č.j. 6 A 174/2013 – 32. Žalovaný napadeným rozhodnutím tento (pro něj závazný) právní názor soudu nijak nezpochybnil, ba naopak v odůvodnění napadeného rozhodnutí v souladu s ním konstatoval, že žalobci náleží postavení účastníka předmětného územního řízení dle zmíněného ustanovení stavebního zákona, a jeho odvolání je proto přípustné. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí nelze ani v nejmenším dovodit, že by žalovaný opětovně posuzoval otázku žalobcova účastenství v územním řízení, nebo že by jednal v rozporu se závazným právním názorem vyjádřeným ve zrušovacím rozsudku.
31. Na tomto místě je třeba zdůraznit, že nepřípustnost odvolání založená tím, že jej podal subjekt, který není účastníkem řízení, a opožděnost odvolání jsou dvě zcela rozdílné kategorie, které nelze vzájemně směšovat, jak to učinil žalobce v podání ze dne 8.8.2019. Ve vztahu k přezkumnému soudnímu řízení neobstojí ani žalobcův názor, že včasnost odvolání je jednou ze základních procesních podmínek, které musí být zkoumány za všech okolností z úřední povinnosti. Rozsah přezkumné činnosti soudu je až na řídké výjimky, jako je například nicotnost rozhodnutí či vady řízení podle § 76 s.ř.s., vymezen žalobními námitkami. K okolnostem, ke kterým správní soud při přezkumu zákonnosti napadeného rozhodnutí přihlíží z úřední povinnosti, tj. bez ohledu na to, zda takovou okolnost žalobce sám namítne, včasnost odvolání nepatří. Jak je ostatně patrné z odůvodnění zrušovacího rozsudku ze dne 16.11.2017 č.j. 6 A 174/2013 – 32, soud v něm otázku včasnosti žalobcova odvolání nikterak neposuzoval a v tomto směru žádný právní názor, jímž by byl žalovaný v dalším řízení vázán, nevyslovil.
32. Soud však musel přisvědčit žalobci v tom, že mu prvostupňové územní rozhodnutí nebylo jako účastníku řízení vůbec doručeno, a to ani veřejnou vyhláškou vyvěšenou na úřední desce Úřadu městské části Praha 22. Stavební úřad v prvostupňovém územním rozhodnutí jasně vymezil, koho konkrétně považuje za účastníka územního řízení podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona. Ačkoliv to právní úprava účinná v době vydání územního rozhodnutí na rozdíl od stávající úpravy neumožňovala, stavební úřad tyto účastníky identifikoval označením jejich pozemků. Žalobcovy pozemky v k. ú. X však v tomto výčtu uvedeny nebyly. Z toho je zřejmé, že stavební úřad při vydání prvostupňového územního rozhodnutí vůbec nepovažoval žalobce za účastníka územního řízení, což ostatně v průběhu následného odvolacího řízení stvrdil i žalovaný, jenž rozhodnutím ze dne 19.8.2013 č.j. MHMP 869027/2013 žalobcovo odvolání zamítl jako nepřípustné s odůvodněním, že žalobci nenáleží postavení účastníka řízení.

33. Vzhledem k tomu, že stavební úřad nepovažoval žalobce za účastníka územního řízení, nelze mu přičítat ani úmysl doručit územní rozhodnutí žalobci jako jednomu z účastníků řízení. Jak již bylo uvedeno shora, žalobce ostatně ani nebyl jako účastník územního řízení podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona (na rozdíl od jiných subjektů – vlastníků v rozhodnutí výslovně uvedených pozemků) v prvostupňovém územním rozhodnutí uveden. Povinností stavebního úřadu plynoucí z § 69 odst. 2 správního řádu ve spojení s § 192 stavebního zákona a též z § 9 odst. 1 vyhlášky č. 503/2006 Sb., přitom bylo uvést v územním rozhodnutí jména a příjmení všech účastníků řízení, tedy i jméno a příjmení žalobce. Městský soud v Praze se v tomto směru plně ztotožňuje se závěrem obsaženým v rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28.3.2014 č.j. 30A 95/2012 – 50, ve kterém jmenovaný soud dovodil, že *„žalobci nemohlo být oznámeno předmětné územní rozhodnutí jeho doručením veřejnou vyhláškou, když na něm nebyl jako účastník řízení uveden.“*
34. Žalobce byl s přihlédnutím k výše uvedenému tzv. opomenutým účastníkem územního řízení, jemuž nebylo prvoinstanční územní rozhodnutí zákonem stanoveným způsobem oznámeno. V takovém případě pro běh jeho odvolací lhůty platí ustanovení § 84 odst. 1 správního řádu. Žalobce byl oprávněn podat odvolání nejpozději do jednoho roku ode dne, kdy bylo rozhodnutí oznámeno poslednímu z účastníků, kterým ho správní orgán oznámil. Ostatním účastníkům řízení podle § 85 odst. 2 stavebního zákona bylo prvostupňové územní rozhodnutí oznámeno, resp. doručeno veřejnou vyhláškou dne 26.5.2012, takže jednoroční objektivní lhůta k podání odvolání skončila podle § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu dne 27.5.2013 (dne 26.5.2013 byla neděle). Odvolání, které žalobce podal 27.5.2013, tedy poslední den uvedené lhůty, tak bylo podáno včas. Opačný závěr o opožděnosti žalobcova odvolání, který zaujal žalovaný v napadeném rozhodnutí, je tudíž v rozporu se zákonem.
35. Dospěl-li žalovaný k závěru, že žalobcovo odvolání je opožděné, nebylo jeho povinností zabývat se věcně jednotlivými odvolacími námitkami a na jejich podkladě přezkoumat zákonnost a věcnou správnost odvoláním napadeného územního rozhodnutí. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23.4.2010 č.j. 5 As 10/2010 – 75, *„rozhodnutí odvolacího orgánu o zamítnutí odvolání pro opožděnost podle § 92 odst. 1 správního řádu není rozhodnutím, v němž by se správní orgán věcně zabýval odvoláním účastníka řízení. Rozhodnutím podle § 92 odst. 1 správního řádu odvolací správní orgán zamítá odvolání z důvodu jeho opožděnosti, tj. z důvodu nenaplnění jedné ze základních procesních podmínek, bez níž nelze podané odvolání meritorně projednat.“*
36. Nebylo ani důvodu, aby žalovaný poté, co dospěl k závěru o opožděnosti žalobcova odvolání, seznamoval žalobce s podklady pro vydání rozhodnutí, neboť jediným relevantním podkladem bylo samotné odvolání, resp. zjištění o okamžiku jeho podání.
37. Při přezkumu napadeného rozhodnutí, jímž je rozhodnutí odvolacího orgánu o zamítnutí odvolání pro opožděnost, se ani soud nezabývá posouzením zákonnosti prvostupňového územního rozhodnutí, ale výlučně tím, zda závěr žalovaného odvolacího orgánu o opožděnosti odvolání, na němž je napadené rozhodnutí zbudováno, je v souladu se zákonem či nikoliv (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 5. 3. 2010, č.j. 5 Ca 117/2007-29).

38. Námitkou možného rozporu napadeného rozhodnutí s ustanovením § 115 odst. 4 vodního zákona se soud nezabýval, neboť tato námitka byla žalobcem uplatněna až po uplynutí lhůty, ve které jediné je možné žalobu rozšířit o další žalobní body (§ 71 odst. 2 ve spojení s § 72 odst. 1 s.ř.s.). Navíc v této námitce žalobce nenamítal zkrácení na svých právech, ale nepřípustně se bral za práva jiného subjektu (Městské části Praha – Křeslice).
39. Usnesení ze dne 3.4.2019 č.j. 6 A 174/2013 – 42, kterým Městský soud v Praze opravil zjevnou nesprávnost ve výrokové části zrušovacího rozsudku ze dne 16.11.2017 č.j. 6 A 174/2013 – 32 spočívající v nesprávném označení odboru Magistrátu hlavního města Prahy, který vydal rozhodnutí ze dne 19.8.2013 č.j. MHMP 869027/2013, se vztahuje výlučně k opravovanému zrušovacímu rozsudku, a tedy k přezkumnému soudnímu řízení, jehož předmětem bylo rozhodnutí žalovaného ze dne 19.8.2013 č.j. MHMP 869027/2013, jímž bylo žalobcovo odvolání proti prvostupňovému územnímu rozhodnutí zamítnuto jako nepřípustné. Z tohoto opravného usnesení soudu rozhodně není možné dovozovat nemožnost vydání územního řízení, jak to činí žalobce v podání ze dne 8.8.2019.
40. S přihlédnutím ke všem shora uvedeným skutečnostem a citovaným zákonným ustanovením soudu nezbylo než napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušit, neboť žalobcovo odvolání není opožděné (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). V souladu s § 78 odst. 4 s.ř.s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
41. Ve druhém výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. žalobci, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl. Náklady, které žalobce v řízení důvodně vynaložil, spočívají v soudním poplatku zaplaceném za řízení o žalobě ve výši 3 000 Kč a v nákladech souvisejících s právním zastoupením žalobce advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za právní zastoupení žalobce advokátem, a to za čtyři úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby, podání ze dne 8.8.2019, účast při jednání soudu), přičemž sazba odměny za každý z těchto úkonů právní služby činí dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) 3 100 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb.). Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny čtyřmi paušálními částkami ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a částkou 2856 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, tedy činí 19 456 Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě k rukám právního zástupce žalobce advokáta Mgr. Viktora Klímy (§ 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.). Závěrem soud uvádí, že za důvodně vynaložené nepovažoval náklady, které žalobce vynaložil v souvislosti s jeho návrhy na přiznání odkladného účinku žalobě, a to včetně soudních poplatků zaplacených za tyto návrhy, jež byly soudem pro nedůvodnost zamítnuty.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 15. dubna 2021

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu